

*“RAB’be övgüler sun ey canım, **iyiliklerinin** hiçbirini unutma...
RAB’be övgüler sunun, ey sizler,
O’nun melekleri...söylediklerini yerine getirenler.
RAB’be övgüler sunun ey sizler,
O’nun bütün göksel orduları...isteğini yerine getirenler.
RAB’be övgüler sunun,
ey **O’nun egemen** olduğu yerlerdeki bütün **yaratıklar**.
-- Kral Davud (Mezmur 103:2, 20-22)*

Tanrı insanları yaratmadan önce, *melekler* olarak adlandırılan sayılamayacak kadar çok ruhsal varlıklar yaratmıştı. Melekler, **“O’nun bütün göksel ordularıyla”**, Yaratıcılarını-Sahiplerini sonsuza kadar tanımak, yüceltmek, O’ndan zevk almak, O’na hizmet etmek amacıyla tasarlanmışlardı. Tanrı, melekleri, temelde içgüdüleri ile yaşayan hayvanlardan farklı şekilde yarattı. Tanrı, insanoğlu ile birlikte meleklerle de Sözü’ne itaat etme, İsteğini yerine getirme ve O’na övgü sunma gibi konularda kendi iradelerine göre seçim yapmaları için ahlaki zorunluluk verdi.

PARILDAYAN MELEK

En güçlü ve en büyük ayrıcalığa sahip ruhsal varlık *Lüsifer* olarak adlandırıldı, adının anlamı *“parıldayan”*dı.¹²² Bu ışıl ışıl parlayan melek, *“kusursuzlukta örnekti, bilgelik ve güzelliği eksiksizdi.”* (Hezekiel 28:12)

Tanrı tüm ayrıntıları açıklamamış olmasına rağmen biz, kötülüğün ve kusurluluğun evrene ilk kez bu muhteşem meleğin varlığı aracılığıyla girdiğini biliyoruz.

Tanrı’nın Lüsifer hakkında söylediklerini okuyalım:

“Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun!... Güzelliğinden ötürü yüreğin gurura kapıldı... Çünkü içinden şöyle dedin:

*‘Göklere çıkacağım,
Tahtımı Tanrı’nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım,
İlahların toplandığı dağda,
Safon’un doruğunda oturacağım.
Bulutların üstüne çıkacağım.*

Kendimi Yüceler Yücesi ile eşit kılacağım.” (Hezekiel 28:15,17; Yeşaya 14:13-14)

Tanrı’yı övmek ve O’na itaat etmek yerine Lüsifer beş kez, **“Ben yapacağım, ben olacağım!”** dedi. Lüsifer, *Yüceler Yücesi ile kendisini eşit kılmak* istiyordu.

Kendisine verilmiş olan güzellik ve zeka Lüsifer’in gözlerini kör etti ve sahip olduğu her şeyi kendisine KİMİN verdiğini unuttu. Melek olan bu varlık, Tanrı’dan daha bilge olduğunu düşünerek kendi kendisini aldattı. Melekler ordusunun, tapınma ve övgüye tek layık olan Yaratıcılarını övmesi yerine *kendisini* övmelerini istedi.

Lüsifer aynı zamanda Tanrı’ya karşı başlattığı isyana katılmaları için cennet meleklerinin üçte birini de ikna ederek kendi yanına çekti.¹²³ Böylelikle, *parıldayan melek* Tanrı’nın egemenliğini devirmeyi ve cennetin tahtına oturmayı tasarladı. Günah, Tanrı’nın evrenine girmişti.

GÜNAH NEDİR?

Kutsal Yazılar günahı bize şöyle tanımlarlar.

*“Günah işleyen, **yasaya karşı gelmiş olur.**”* (1. Yuhanna 3:4)

*“Her **kötülük** günahtır.”* (1. Yuhanna 5:17)

*“Günah, yapılması gereken iyi şeyi bilip de **yapmamaktır.**”* (Yakup 4:17)

*“Günah her türlü **açgözlülüğü** üretti.”* (Romalılar 7:8)

*“Günah, Tanrı’nın yüceliğinden **yoksun kalmaktır.**”* (Romalılar 3:23)

“Tanrı’nın Yüceliği” Tanrı’nın mutlak saflığına ve lekesiz mükemmelliğine işaret eder. *“Yoksun kalmak”* mükemmel doğruluk hedefi üzerindeki “hedef merkezine” isabet ettirememek anlamına gelir.

Günah, Tanrı’nın kutsal doğasına ve isteğine tam uyum sağlayarak yaşama konusunda gösterilen başarısızlıktır.

Öz anlamı ile **günah**, melek ya da insan olan sonsuz bir varlığın, Tanrı’nın yolunu yüceltmek ya da izlemek yerine kendini yüceltmeyi ve *“kendi yoluna dönmeyi”* (Yeşaya 53:6) seçmesidir.

Tanrı’dan bağımsız düşünmek ya da hareket etmek, **günah**’tır.

Lüsifer ve ona sempati duyan meleklerin seçtikleri yol buydu. Yaratıcılarına bağımlı olmak yerine yüreklerinde gurura kapıldılar ve kendi yollarına döndüler.

“Rab, **yüreği gururlu olandan iğrenir**, bilin ki öyleleri cezasız kalmaz.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 16:5)

İğrenmek çok güçlü bir anlama sahip olan bir sözcüktür; “*bir nefret objesi, tiksindirici bir eylem, bir murdarlık ya da putperestlik*” gibi anlamlar taşır. Tanrı, ben-merkezli gururdan nefret eder. Çünkü, bu günahdır.

Tanrı’nın, Huzurunda günahın var olmasına izin vermesi, sizin, evinizde çürümüş anlamına gelen bir domuz leşinin bulunmasına vereceğiniz tiksinti dolu tepkinizden çok daha iğrenç bir durumdur. Nasıl çayımın içinde bulunan tek bir damla zehiri bile kabul etmem imkansız ise aynı şekilde Tanrı da tek bir günahı bile kabul edemez. Evimizde çürümüş, kokmuş bir cesede ya da çayımızdaki bir damla zehire katlanabilmemiz neden mümkün değildir?

Bu tür şeyler doğamıza aykırıdır.

Günah da Tanrı’nın doğasına aykırıdır; onu kabul edemez.

“Ya RAB, kutsal Tanrım! Öncesizlikten beri var olan sen değil misin?
...Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin, haksızlığı hoş
göremezsin.” (Habakkuk 1:12-13)

ŞEYTAN, CİNLER VE CEHENNEM

Lüsifer, Tanrı’nın yüceliğini çalmak ve O’nun yetkisini gasp etmek istediği için Tanrı onu kendisiyle birlikte olmayı seçen meleklerle birlikte en yüce göklerdeki yerinden kovdu. Lüsifer’in adı, “**düşman**” anlamına gelen *Şeytan* olarak değiştirildi. Aynı zamanda “**suçlayıcı**” anlamına gelen *İblis* adı ile de bilinir. Düşmüş melekler kötü ruhlar ya da *cinler* olarak da bilinirler; cin sözcüğü “**bilenler**” anlamına gelir.

Şeytan ve *cinleri* Tanrı’nın kim olduğunu bilirler ve O’nun önünde titrerler, ama yine de O’nu yenilgiye uğratmak için ellerinden geleni yaparlar.

Ancak O’nu asla yenemeyeceklerdir.

Kutsal Yazılar, önceden belirlenmiş olan bir günde Şeytan’ın ve cinlerinin “*İblis ve melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe*” (Matta 25:41) atılacaklarını söyleyen ön bildiriler içerirler. Sözü edilen bu “*sonsuz ateş*” Tanrı’nın kutsal doğası ile uyum sağlamayan her şeyin sonsuza kadar Tanrı tarafından karantinaya konacağı gerçek bir yerdir.

Grekçe Yeni Antlaşma’da Şeytan ile güç birliği yapanların cezalandırılacakları yeri tanımlamak için kullanılan sözcüklerden biri ‘*gehenna*’dır, genellikle “*cehennem*” olarak tercüme edilir.¹²⁴ Bu sözcüğün birebir anlamı, “*yanan bir çöplüktür.*”

Senegal’de eşimin ve benim çocuklarımızı yetiştirdiğimiz yerin yakınlarında insanların çöplerini ve artıklarını attıkları bir çöplük vardı. Çevrede oturan kişilerin kötü kokan çöpleri yakma girişimleri, çöplüğün için için yanarak boğucu kesif dumanlar çıkarmasına neden olurdu. İnsanlar, değersiz gördükleri her şeyi bu için için yanan ateşe atarlardı.

Cehennem, günahları içinde ölenlerin tutuldukları bir tür “çöplüktür.” Bir gün Şeytan, cinleri ve cehennemde ikamet eden herkes *ateş ve kükürt gölü* olarak adlandırılan nihai yargı yerine atılacaklardır.¹²⁵

Günah, Tanrı’nın evrenini sonsuza kadar kirletemeyecektir.

ŞEYTAN’IN HEDEFİ

Şeytan’a ve cinlerine gelince, onlar henüz ateş gölünde değildirler. Dünyamızdadırlar ve boş durmamaktadırlar. Kutsal Yazılar Şeytan’ı, “*havadaki hükümleranın egemeni, yani, söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruh*” (Efesliler 2:2) olarak tanımlarlar.

Şeytan’ın güçlü olmasına rağmen, tüm güce sahip olmadığını anlamak önemlidir. O yaratılmış bir varlıktır ve düşmüştür. Şeytan asla RAB’be rakip olamaz. Şeytan, “*bu çağın tanrısı*” olarak da adlandırılır. Hedefi, insanların tek gerçek Tanrı’yı tanımalarına ve yaratılmış oldukları amacı benimsemelerine engel olmaktır.

“Yaydığımız Müjde (Tanrı’nın kurtuluş hakkındaki iyi haberi) örtülüysen de, mahvolanlar için örtülüdür... Müjde’nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir.” (2. Korintliler 4:3-4)

Şeytan’ın hedefi nedir? O zihinleri kör etmek ve insanların Tanrı’nın mesajını işitmelerine ve inanmalarına engel olmak ister. Şeytan, Tanrı ile savaş halindedir. Bu savaş, Şeytan’ın kazanamayacağı bir savaştır, ama o yine de mümkün olduğu kadar çok sayıda insanı da kendisi ile birlikte mahvolmaya sürüklemek için elinden geleni yapar. Ve sizin de bu mahvolacak insanların arasında bulunmanızı ümit eder.

Şeytan, Adem ve Havva’nın Tanrı’nın yüceliği ve zevki için yaratılmış olduklarını bildiğinden, Tanrı ve insan arasında var olan dostluğu bozmayı planladı. “*Yüreğinin gizlerini bilen*” (Mezmur 44:21) RAB Tanrı, Şeytan’ın yapmayı planladığı ve gerçekleşmek üzere olan her şeyi elbette biliyordu.

Tanrı’nın da Kendisine ait bir planı vardı.

TEK BUYRUK

Tanrı, insana Yaratıcısını sevmesi ya da sevmemesi, övmesi ya da övmemesi ve itaat etmesi ya da etmemesi için seçme özgürlüğü verdi. Gerçek sevgi zorlanamaz ya da

önceden programlanamaz. Sevgi, bir kişinin zihnini, yüreğini ve iradesini kapsar. Tanrı'nın, yarattığı evren üzerinde Egemen Kral olduğu gerçek olmasına rağmen, Tanrı'nın, insanı etkisi sonsuz olan bir konuda seçim yapmaktan sorumlu tuttuğu da aynı şekilde gerçektir.

Tanrı, daha kadını yaratmadan önce erkeğe bir buyruk verdi. Adem, insan soyunun başı olacağı için, Tanrı, onun önüne bir deneme koydu.

RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu. Ona, 'Bahçedeki istediğin ağacın meyvesinden yiyebilirsin' diye buyurdu. 'Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme, çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.' (Yaratılış 2:16-17)

Tanrı'nın basit talimatlarına dikkat edin. Adem, *bir ağacın dışında* bahçedeki her ağacın bütün lezzetli meyvelerinden özgürce yiyebilirdi. Tanrı, itaat etmediği takdirde ne olacağını Adem'e önceden söyledi. **“Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.”**

Bu çizginin dışına çıkmak, *yasaya karşı gelmek* olacaktı; yasaya karşı gelmek, *günah* sözcüğünün bir başka ifade edilmiş şeklidir. Lüsifer'in yaptığı gibi evrenin RAB'ine baş kaldırmak, ciddi sorunlarla sonuçlanacaktı.

İlk insan mükemmel olmasına rağmen, olgunlukta mükemmel değildi. Bu tek buyruk ile insana, Yaratıcısı ile olan ilişkisinde büyüme fırsatı tanınmıştı. Tanrı, Adem'in Kendisine şükran ve sevgi dolu bir yürekle itaat etmeyi seçmesini istedi. Tanrı'nın, Adem için yaptıkları göz önüne alındığı takdirde, Adem'in itaat etmesinin yeterince kolay olması gerektiği akla gelecektir.

Bir düşünün! Tanrı, Adem'e bir beden, can ve ruh vermişti. Ona, Yaratıcısının kutsal ve sevecen doğasını yansıtmaya ayrıcalığı ile bereketledi. Onu görkemli bir bahçeye koydu ve yaşamını sevinçli ve doyumsuz yapmak için düşünülebilecek her iyi şeyi bağışladı. Tanrı Adem'e aynı zamanda sorumluluk içeren seçimler yapması için gerekli özgürlüğü ve kapasiteyi de sağladı. Adem'e sevimli bir eş verdi ve yarattığı dünyanın gözetimini ve bakımını da Adem'in ve eşinin üstlenmelerini istedi. Tüm bu sağlayışlarının arasında en iyisi de RAB'in Kendisinin Adem ve Havva ile yürümek ve konuşmak için bahçeye gelmesiydi. Tanrı, onlara Yaratıcılarını-Sahiplerini yakından tanıma fırsatı verdi. Dünya, mükemmel bir dünyaydı.

Sonra bir gün, yılan ortaya çıktı.

“TANRI GERÇEKTEN SÖYLEDİ Mİ?”

İnsan tarihinde mevcut olan en trajik ve en etkili olay, Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde kaydedilmiştir.

Bir gün Havva ve Adem yasaklanmış olan ağacın yanında dururlarken, Şeytan bir yılan şekline bürünerek onlara göründü. Bu yılanın Şeytan olduğunu biliyoruz, çünkü daha sonra Kutsal Yazılar, onu “İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan” (Vahiy 12:9) şeklinde tanımlarlar.

Tanrı'nın insanlık için nasıl bir planı varsa, Şeytan'ın da aynı şekilde insanlık için bir planı vardı.

*“RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı ylandı. Yılan kadına, **Tanrı gerçekten** ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ **dedi mi?** diye sordu.” (Yaratılış 3:1)*

Şeytan erkekle değil, kadınla konuşmayı seçti. Havva'ya söylediği ilk şeyin ne olduğunu duydunuz mu?

*“Tanrı gerçekten... **dedi mi?**”*

Şeytan, Havva'nın **Tanrı'nın sözüne** inanmamasını istedi. Amacı, Havva'nın, Tanrı'nın bilgeliğini ve yetkisini sorgulamasıydı. Lüsifer olarak aynı kendisinin yapmış olduğu şeyi Havva'nın da yapmasını ve Yaratıcısına meydan okuma cüretini göstermesini istedi. Şeytan, o günden beri gerçeğe karşı savaşır, çünkü gerçek onu aşağılar ve güçsüz bırakır. Işık karanlığı nasıl yok ederse, Tanrı Sözü de aynı şekilde Şeytan'ın yalanını yok eder.

Şeytan aynı zamanda Havva'yı **Tanrı'nın iyiliğinden** kuşku duyması için teşvik etmekle Tanrı'nın karakterine de saldırmış oldu.

*“Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların **hiçbirinin** meyvesinden yemeyin’ dedi mi?”*

Şeytan, Adem ve Havva'ya yaşam ve bahçedeki bir ağacın dışındaki tüm ağaçlardan özgürce yeme hakkı veren cömert Yaratıcı sanki onlardan nihai iyiyi esirgemek istiyormuş gibi konuşarak Tanrı'nın sözünü çarpıttı.

“KESİNLİKLE ÖLMEZSİNİZ!”

*“Kadın, yılanı, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı. Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz’ dedi. Yılan, **Kesinlikle ölmezsınız** dedi. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesinin yediğiniz zaman gözleriniz açılacak, iyi ile kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.” (Yaratılış 3:2-5)*

Şeytan, Havva'nın yalnızca Tanrı'nın sözünden ve iyiliğinden kuşkulanasını istemiyordu, amacı aynı zamanda **Tanrı'nın doğruluğundan** da kuşkulanasıydı; Havva yasak meyveden yediği takdirde, Tanrı'nın Havva'nın üzerine koyacağını söylediği ölüm cezasını gerçekten uygulamayacağını düşünmesini istiyordu.

Oysa Tanrı, açıkça belirtmişti:

“Ondan yediğin gün kesinlikle **ölürsün!**” (Yaratılış 2:17)

Şeytan, “Kesinlikle **ölmezsiniz!**” diyerek, Tanrı’nın sözünü inkar etti.

Şeytan’ın temel yöntemi değişmemiştir. Tanrı’nın mesajını *çarpıtmaya* ve *inkar etmeye* devam eder. *Tanrı’nın Sözü’nden, iyiliğinden ve doğruluğundan kuşku duymamızı* ister.

Şeytan bizim Tanrı’nın güvenilemeyeceğine, O’nun gerçekten söylediği gibi biri olmadığına inanmamızı ister.

ŞEYTAN ÇOK DİNDARDIR

Şeytan, dinden aşırı derecede hoşlanır. Bugün dünya üzerinde on binden fazla din bulunmasının nedeni budur. Şeytan’ın Havva’ya, “*Ağacın meyvesini yediğinizde gözlerinizin açılacağını **Tanrı biliyor***” derken, nasıl Tanrı’nın Sözü’nü çarpıtarak konuştuğuna dikkat edin.

Şeytan, Her Şeye Gücü Yeteni taklit etmeye bayılır. Tanrı’nın gerçeğini alarak onu kendi yalanlarıyla karıştırma konusunda uzmandır. Birbirinden farklı ilkeleri birleştiren bir taklitçi ve sahtekârdır. Dünya üzerindeki en garip inanç sistemleri bile gerçek ile ilgili imalar içerirler. Bu inanç sistemlerini inanılabilir hale getiren de bu gerçek ile ilgili imalardır. Bir Arap özdeyişi bu sözü edilen durumu çok iyi ifade eden bir örnektir: “*Uyanık olun: bazı yalancılar gerçeği söylerler!*”

Sahte bir din başlatma konusundaki ilk çabasını gösteren Şeytan, Havva’ya: “*İyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız*” dedi. Şeytan, Havva’ya, “*Tanrı gibi olacaksınız*” dediği zaman, bir *yalan* söyledi, çünkü günah işleyen Tanrı gibi değil, Tanrı’nın yetkisini gasp etmek isteyen Şeytan gibidir. Ama yine de Şeytan, “*İyi ile kötüyü bileceksiniz*” derken *gerçeği* söyledi, ama onlara, böyle bir bilgiye eşlik edecek olan acılıktan, sıkıntıdan ve ölümden söz etmedi.

Şeytan’ın, Tanrı’dan söz ederken yalnızca genel olarak *Tanrı* kelimesini kullandığına dikkat edin. Tanrı’yı uzak ve tanınması imkansız olarak algıladığınız sürece, tek bir Tanrı’ya inanmanız Şeytan’ı mutlu eder.

“*Sen Tanrı’nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!*” (Yakup 2:19)

Şeytan ve cinlerinin hepsi Gücü Her Şeye Yeten Tanrı’nın önünde titreyen tektanrıacıdırlar. Bu gerçek bundan sonraki birkaç bölümde şok edici bir netlikle açıklanacaktır. Şeytan ve düşmüş melekleri yalnızca tek bir gerçek Tanrı’nın olduğunu bilirler ve O’ndan nasıl da nefret ederler!

Onlar *sizin* Yaratıcınızı-Sahibinizi bilmenizi, sevmenizi, O'na tapınmanızı ve itaat etmenizi istemezler.

SEÇİM

Adem ve Havva'nın sevecen Rablerinin sözü ve baş düşmanlarının sözü arasında seçim yapmaları gereken an gelmişti.

Zaferi sağlayacak olan formül belliydi: *Yaratıcının bilgeliğine güven!* Ne kadar basit bir formül! Adem ve Havva'nın yapmaları gereken tek şey, Tanrı'nın esinlediği yanılmaz Sözü tekrarlayarak, "Rab bize, *'İyilik ile kötülüğü bilme ağacının meyvesinden yemeyeceksiniz'* diye buyurdu" demeleriydi. Bu ağacın meyvesinden yemeyeceğiz! Nokta."

"Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi." (Yaratılış 3:6)

Kadın meyveyi yedi. Erkek meyveyi yedi.

Kutsal ve sevecen Yaratıcılarının sözüne ve isteğine boyun eğmek yerine, Tanrı'nın düşmanına boyun eğdiler. Yasak bölgeye girerek yasaya karşı geldiler.

Adem yasa dışı meyveyi tadar tatmaz ani sonuçlar ortaya çıktı.

"İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler." (Yaratılış 3:7-8)

Değişime dikkat edin. RAB onları ziyaret etmeye geldiği için sevinmek yerine korku ve utanç ile doldular.

Tanrı ile yakın bir ilişki yaşayan bu varlıkları şimdi sevecen Rab'lerinden kaçmak isteyen kişiler haline dönüştüren neydi? Onlara her şeyi gören Yaratıcılarından saklanabileceklerini düşündüren şey neydi? İlk anne-babamız bedenlerini neden yapraklarla örtme ihtiyacı hissetmişlerdi?

Çünkü günah işlemişlerdi.